

Vârșnicul Steven E. Snow
din Președinția celor Șaptezeci

Speranța

Speranța noastră în ispășire ne dă putere prin faptul că ne oferă o perspectivă veșnică.

Familia noastră a crescut într-o zonă de deșert din sudul statului Utah.

Se întâmplă rareori să plouă și este multă speranță că va fi suficientă ploaie pentru căldura care va veni la vară. Atunci, ca și acum, speram să vină ploaia, ne rugam pentru ploaie și, în momente disperate, posteam pentru ploaie.

Se povestește, acolo, despre un bunic care l-a luat pe nepotul lui în vârstă de cinci ani să facă o plimbare prin oraș. La sfârșit, au ajuns la o băcănie mică situată pe drumul principal unde s-au oprit să bea o băutură răcoritoare gazoasă rece. O mașină din afara statului a oprit și șoferul s-a apropiat de bunic. Arătând spre un mic nor de pe cer, străinul a întrebat: „Credeți că va ploua?”

„Sper cu siguranță că o să plouă”, a răspuns bărbatul în vârstă, „dacă nu pentru mine, pentru acest băiat. Eu am văzut ploaia”.

Speranța este o emoție care ne îmbunătățește calitatea vieții noastre zilnice. Ea este definită a fi „sentimentul că lucrurile se vor sfârși cu bine”. Când avem, speranță, noi „privim înainte... cu dorință și încredere rezonabile” (dictionary.reference.com/browse/hope). Astfel, speranța aduce un anumit calm în viețile noastre, atunci când ne uităm cu încredere

spre evenimentele viitoare.

Uneori, sperăm lucruri asupra cărora avem puțin control sau niciunul. Sperăm să fie vreme frumoasă. Sperăm ca primăvara să vină devreme. Sperăm că echipa noastră preferată va câștiga la Cupa Mondială, Campionatul american de fotbal sau Campionatul american anual de baseball.

Asemenea speranțe fac viețile noastre interesante și pot, deseori, să conducă la un comportament neobișnuit, chiar superstițios. De exemplu, socrul meu este un mare fan al sportului, dar el este convins că, dacă *nu* se uită la televizor pentru a-și privi echipa preferată, este mult mai probabil ca ea să câștige. Când aveam 12 ani, insistam să port aceeași pereche de șosete nespălate la fiecare competiție a Ligii de tineret de baseball cu speranța de a câștiga. Mama îmi cerea să le țin pe veranda din spatele casei.

Alteori, speranțele noastre ne pot duce la visuri care ne pot inspira și îndruma spre fapte. Dacă avem speranța de a avea rezultate mai bune la școală, acea speranță poate fi realizată prin studiu serios și sacrificiu. Dacă avem speranța de a juca într-o echipă câștigătoare, acea speranță ne poate duce spre antrenament susținut dedicare, spirit de echipă și în final la succes.

Roger Bannister era student la

medicină și avea o speranță ambițioasă. El dorea să fie primul bărbat care să alerge o milă (1,6 km) în mai puțin de patru minute. În prima jumătate a secolului al XX-lea, amatorii de atletism așteptaseră cu nerăbdare ziua în care cineva avea să alerge o milă în mai puțin de patru minute. De-a lungul anilor, mulți alergători importanți s-au apropiat de record, dar bariera celor patru minute nu fusese încă trecută. Bannister s-a dedicat unui plan ambițios de antrenament cu speranța realizării țelului său de a stabili un nou record mondial. Unii oameni importanți din domeniul sportului începuseră să se îndoiască de faptul că cineva ar putea alerge o milă în mai puțin de patru minute. Presupuși experți în acest domeniu au emis chiar ipoteza că, fiziologic, corpul uman nu era în stare să alerge cu asemenea viteze o distanță atât de lungă. Într-o zi înnoată, 6 mai 1954, marea speranță a lui Roger Bannister s-a împlinit! El a trecut linia de sosire în 3:59.4 (3 minute, 59 de secunde și 4 fracțiuni de secundă) stabilind un nou record mondial. Speranța lui de a alerge o milă în mai puțin de patru minute a devenit un vis care a fost împlinit prin antrenament, muncă grea și dedicare.

Speranța ne poate inspira vise și încuraja să realizăm acele vise. Cu toate acestea, speranța singură nu ne poate aduce succesul. Multe speranțe onorabile s-au pierdut neîmplinite, deoarece lenea împiedică realizarea intențiilor bune.

În calitate noastră de părinți, speranțele noastre cele mai dragi se concentrează în jurul copiilor noștri. Sperăm că ei vor crește și își vor croi o viață responsabilă și neprihănită. Asemenea speranțe pot fi ușor distruse, dacă noi, ca părinți, nu suntem exemple bune. Speranța, singură, nu-i ajută pe copiii noștri să crească în neprihănire.

Trebuie să ne petrecem timpul cu ei în serile în familie și în activități valoroase în familie. Trebuie să-i învățăm să se roage. Trebuie să citim cu ei din scripturi și să-i învățăm principii importante ale Evangheliei. Numai atunci, este posibil să se realizeze dorințele noastre cele mai puternice.

Nu trebuie niciodată să lăsăm ca speranța să fie înlocuită de deznadejde. Apostolul Pavel a scris că noi „trebuie să [arăm] cu nădejde” (1 Corinteni 9:10). Exercițiul speranței ne îmbogățește viețile și ne ajută să așteptăm cu nerăbdare viitorul. Fie că arăm câmpul pentru a planta sau arăm prin viață, este absolut necesar ca noi, în calitate de sfinți din zilele din urmă, să avem speranță.

În Evanghelia lui Isus Hristos, speranța înseamnă dorința discipolilor Lui de a primi salvarea veșnică prin ispășirea Salvatorului.

Aceasta este într-adevăr speranța pe care trebuie s-o avem cu toții. Este ceea ce ne face diferiți de restul lumii. Petru i-a îndemnat pe primii discipoli ai lui Hristos să „[fie] totdeauna gata să [răspundă] oricui va cere socoteală de nădejdea care este în [ei]” (1 Petru 3:15).

Speranța noastră în ispășire ne dă putere prin faptul că ne oferă o perspectivă veșnică. O asemenea perspectivă ne permite să privim dincolo de această viață, spre promisiunile eternității. Nu trebuie să ne lăsăm prinși în capcana limitelor strâmte ale speranțelor capricioase ale societății. Suntem liberi să privim înainte spre gloria celestială, pecetluită cu familia noastră și cu cei dragi nouă.

În Evanghelie, speranța este aproape întotdeauna legată de credință și caritate. Președintele Dieter F. Uchtdorf ne-a învățat: „Speranța este un picior al unui scăunel cu trei picioare, alături de credință și caritate. Acestea

trei ne stabilizează viețile, indiferent de suprafețele aspre sau accidentate pe care le-am putea întâlni la momentul respectiv” („Puterea infinită a speranței”, *Liahona*, noiembrie 2008, p. 21).

În ultimul capitol al Cărții lui Moroni, Moroni a scris:

„De aceea, trebuie să fie credință; și dacă trebuie să fie credință, trebuie să fie și nădejde; și dacă trebuie să fie nădejde, trebuie să fie și caritate.

Și dacă voi nu aveți caritate, atunci în niciun caz nu puteți fi salvați în Împărăția lui Dumnezeu; și nici nu puteți să fiți salvați în Împărăția lui Dumnezeu dacă nu aveți credință; și nici dacă nu aveți nădejde” (Moroni 10:20–21).

Vârșnicul Russell M. Nelson ne-a învățat: „*Credința* este înrădăcinată în Isus Hristos. Baza *speranței* este ispășirea. *Caritatea* este manifestată în «dragostea pură a lui Hristos». Aceste trei atribute sunt strâns legate ca firele într-un cablu și nu pot fi exact diferențiate întotdeauna. Împreună ele devin ancora noastră de legătură cu împărăția celestială” („A More Excellent Hope” *Ensign*, februarie 1997, p. 61).

Când Nefi a profețit despre Isus Hristos, la sfârșitul relatării sale, el a scris: „Prin urmare, trebuie să înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii” (2 Nefi 31:20).

Această „strălucire perfectă a speranței”, despre care vorbește Nefi, este

speranța în ispășire, salvarea veșnică făcută posibilă prin sacrificiul Salvatorului nostru. Această speranță i-a condus pe bărbați și femei de-a lungul secolelor să facă lucruri remarcabile. Apostolii din vechime au străbătut pământul și au mărturisit despre El și, în final, și-au dat viața în slujirea Lui.

În această dispensație, mulți membri ai Bisericii și-au părăsit căminele și, cu inimile pline de speranță și credință, au parcurs drumul spre vest de-a lungul Marilor Câmpii spre Valea Salt Lake.

În anul 1851, Mary Murray Murdoch s-a alăturat Bisericii în Scoția fiind văduvă și având 67 de ani. Era o femeie mică, de 1,4 m înălțime și mai puțin de 41 de kilograme și ea a născut opt copii, dintre care șase au trăit și au ajuns la maturitate. Din cauza staturii sale, copiii și nepoții săi o numeau cu afecțiune „mica bunicuță”.

Fiul ei, John Murdoch, și soția sa s-au alăturat, de asemenea, Bisericii și au plecat în Utah, în anul 1852, cu cei doi copilași ai lor. În ciuda greutăților pe care le avea familia sa, patru ani mai târziu, John i-a trimis mamei sale banii necesari ca să se poată alătura familiei în orașul Salt Lake. Cu o speranță mult mai mare decât mica ei statură, Mary a început călătoria grea spre vest, către Utah, la vârsta de 73 de ani.

După traversarea în siguranță a Atlanticului, ea a întâlnit, în final,

compania de cărucioare Martin, care a avut o soartă nefericită. La 28 iulie, acești pionieri cu cărucioare au început călătoria spre vest. Suferința acestei companii este bine cunoscută. Din cei 576 de membri ai grupului, aproape o pătrime au murit înainte de a ajunge în Utah. Fără eforturile de salvare organizate de președintele Brigham Young, care a trimis căruțe și provizii ca să-i găsească pe sfinții înzăpeziți, ar fi pierit și mai mulți oameni.

Mary Murdoch a murit la 2 octombrie 1856, lângă Chimney Rock, Nebraska. Aici, ea s-a stins din viață din pricina oboselii, expunerii la frig și greutăților din timpul călătoriei. Trupul ei plâpând nu a putut îndura neajunsurile fizice cu care s-au confruntat sfinții. Când stătea întinsă, aproape de moarte, gândurile ei s-au îndreptat spre familia ei din Utah. Ultimele cuvinte ale acestei femei pionere credincioase au fost: „Spuneți-i lui John, că am murit cu fața spre Sion” (vezi Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], p. 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–113, 115).

Mary Murray Murdoch întruchipează speranța și credința multora dintre primii pionieri care au făcut călătoria curajoasă spre vest. Călătoriile spirituale din zilele noastre solicită tot atât de multă speranță sau credință cât au avut și primii pionieri. Încercările noastre sunt, poate, diferite, dar eforturile sunt tot atât de mari.

Mă rog ca speranțele noastre să ne conducă spre împlinirea visurilor noastre drepte. În mod special, mă rog ca speranța noastră în ispășire să întărească atât credința, cât și caritatea noastră și să ne ofere o perspectivă veșnică vieții noastre viitoare. Noi, toți, să avem această strălucire perfectă a speranței, mă rog în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Larry M. Gibson

primul consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți

Cheile sacre ale Preoției aaronice

Domnul vrea ca fiecare deținător al Preoției aaronice să-i invite pe toți să vină la Hristos – începând cu propria sa familie.

La vârsta de 12 ani, unul dintre fiii mei a decis să crescă iepuri. Am construit cuști și am achiziționat un mascul mare și două femele iepuri de la un vecin. Habar nu aveam în ce ne băgam. În foarte scurt timp, magazia noastră era arhiplină cu iepurași. Acum, că fiul meu a crescut, trebuie să mărturisesc uimirea mea față de modul în care erau ținuti sub control – un câine al vecinului intra ocazional în magazie și decima grămada.

Dar inima mi-a fost înduioșată când i-am văzut pe fiul meu și pe frații lui că-i păzesc și-i protejează pe acei iepuri. Iar acum, în calitate de soți și tați, ei sunt deținători demni ai preoției care își iubesc, își întăresc și își păzesc propriile lor familii.

Sentimentele mele sunt tandre când vă privesc pe voi, tineri băieți din Preoția aaronică, păzindu-i, sprijinindu-i și întărindu-i pe cei din jurul vostru, inclusiv pe familiile voastre, pe membrii cvorumului vostru și pe mulți alții. Cât de mult vă iubesc!

De curând, am privit cum un tânăr băiat în vârstă de 13 ani era pus deoparte ca președinte al cvorumului diaconilor. După aceea, episcopul a dat mâna cu el și i s-a adresat cu

„președinte”, explicând membrilor cvorumului că el „i s-a adresat lui zicându-i președinte pentru a sublinia caracterul sacru al chemării sale. Președintele cvorumului diaconilor este unul dintre cei patru oameni la număr din episcopie care dețin cheile președinției. Având acele chei, el, împreună cu consilierii lui, va conduce cvorumul sub inspirația primită de la Domnul”. Acest episcop a înțeles puterea unei președinții conduse de un președinte care deține și exercită cheile sacre ale preoției. (Vezi D&L 124:142–143.)

Mai târziu, l-am întrebat pe acest tânăr băiat dacă era pregătit să prezideze asupra acestui cvorum mareț. Răspunsul său a fost: „Sunt emoționat. Nu știu ce face un președinte al cvorumului diaconilor. Îmi puteți spune?”

I-am spus că avea un episcopat minunat și sfătuitori care aveau să-l ajute să devină un conducător al preoției plin de succes și puternic. Știam că sfătuitoarii săi aveau să respecte cheile sacre ale președinției pe care o deținea el.

I-am adresat, apoi, această întrebare: „Crezi că Domnul ți-ar fi dat această chemare importantă fără să-ți ofere îndrumare?”